Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLV. — Wydana i rozesłana dnia 14. października 1914.

277.

Obwieszczenie Ministerstwa obrony krajowej i Ministerstwa skarbu z dnia 7. września 1914,

którem ogłasza się zaliczenie gminy Spittal nad Drawą do szóstej klasy taryfy czynszów wojskowych.

Odnośnie do obwieszczenia z dnia 14. lutego 1911, Dz. u. p. Nr. 28, zalicza się w porozumieniu z c. i k. Ministerstwem wojny gminę Spittal nad Drawą w Karyntyi do szóstej klasy obowiązującej do końca roku 1920. taryfy czynszów dla celów kwaterunku wojska.

Georgi włr. **Engel** włr.

278.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 13. października 1914,

którem upoważnia się Rząd do zarządzenia zmiany postanowień rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych.

Na zasadzie § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się Rząd do wydania przepisów, odmiennych od postanowień rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności wobec tych dłużników, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu)

lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny.

Nadto upoważnia się Rząd do zmiany § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, o ile wymagają tego potrzeby gospodarcze.

§ 2.

Niniejsze rozporządzenie cesarskie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie tegoż poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 13. października 1914.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr. **Georgi** wlr.
Hochenburger wlr. **Heinold** wlr.
Forster wlr. **Hussarek** wlr.
Trnka wlr. **Schuster** wlr.
Zenker wlr. **Engel** wlr.
Morawski wlr.

279.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 13. października 1914

w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnych wobec dłużników w Galicyi i na Bukowinie.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 278, zarządza się, co następuje:

§ 1.

(1) Dłużnikom, którzy mają swoją siedzibę (swoje miejsce pobytu) lub których przedsiębiorstwo znajduje się stale w królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem krakowskiem lub w księstwie Bukowiny, przyznaje się odroczenie zapłaty według następujących postanowień.

(2) Prawno-prywatne wierzytelności pieniężne, powstałe przed dniem 1. sierpnia 1914, tudzież wierzytelności z weksli lub czeków, jakoteż wierzytelności pieniężne z kontraktów ubezpieczenia, które zawarto przed tym dniem, doznają zwłoki w zapłacie, jeżeli one zapadły przed dniem 1. października 1914, do dnia 30. listopada 1914, a jeżeli one zapadły lub mają zapaść między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914 na 61 dni od dnia zapadłości.

(3) Dla przekazowych weksli lub czeków, wystawionych przed dniem 1. sierpnia 1914, przy których przekazany, a dla weksli własnych, wystawionych przed tym dniem, których wystawca ma swoją siedzibę na obszarze, oznaczonym w ustępie 1., odracza się termin prezentowania do zapłaty, jeżeli weksel lub czek zapadł między dniem 1. sierpnia a dniem 30. września 1914, do dnia 30. listopada 1914, a jeżeli on zapadł lub ma zapaść między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914, na 61 dni. Stosownie do tego odracza się również termin do podniesienia protestu. Przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia uważa się odnośnie do przekazowych weksli i czeków miejsce, wymienione przy imieniu i nazwisku lub przy firmie przekazanego, za siedzibę przekazanego, zaś odnośnie do weksli własnych miejsce ich wystawienia za siedzibę wystawcy.

(4) Przy obliczaniu czasu trwania odroczenia zapłaty należy wliczyć dzień rozpoczęcia i ukończenia do terminu odroczenia.

Wierzytelności wyłączone od odroczenia.

§ 2.

Od ustawowego odroczenia zapłaty, oznaczonego w § 1., są wyłączone:

1. wierzytelności z tytułu kontraktów służbowych i najmu usług (§§ 1151. do 1163. p. u. c.);

2. wierzytelności z tytułu kontraktów najmu i dzierżawy;

3. wierzytelności za sprzedane przedmioty lub dostarczone towary na podstawie umów, zawartych przed dniem 1. sierpnia 1914, jeżeli oddanie lub dostawa nastąpiła dopiero po dniu 31. lipca 1914 lub dopiero po tym dniu nastąpi, chyba że one miały być przedsięwzięte przed dniem 1. sierpnia 1914;

4. wierzytelności kas chorych przy stowarzyszeniach (§ 60. ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. u. p. Nr. 33) i zakładów zastępczych (§ 65. ustawy z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, i rozporządzenia cesarskiego z dnia 25. czerwca 1914, Dz. u. p. Nr. 138) o zapłatę datków na rzecz ubezpieczenia na wypadek choroby tudzież ubezpieczenia pensyjnego;

5. roszczenia o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych

a) na podstawie wierzytelności, które służą przedewszystkiem na pokrycie listów zastawnych, tudzież ufundowanych bankowych zapisów dłużnych,

b) na podstawie zabezpieczonych w księgach gruntowych wierzytelności kas oszczędności i wspólnych kas sierocych,

c) na podstawie wierzytelności kas oszczędności do gmin lub innych publicznych korporacyi,

d) na podstawie innych wierzytelności, które są zabezpieczone w księgach gruntowych na wynajętych lub wydzierżawionych budynkach i gruntach, o ile dłużnik nie wykaże, że rzeczywiście pobrane czynsze najmu i dzierżawy po potrąceniu podatków i danin publicznych nie wystarczają na zapłacenie odsetek i rat amortyzacyjnych;

6. wierzytelności z tytułu renty i roszczeń o świadczenie utrzymania;

7. roszczenia, należące się bezpośrednio lub na podstawie zlecenia (§ 1408. p. u. c.) stowarzyszeniu Czerwonego krzyża, tudzież funduszowi celem udzielania wsparć członkom rodziny powołanych z powodu mobilizacyi lub celem świadczenia wszelkiej innej pomocy z powodu wojny;

8. wierzytelności o zapłatę odsetek i rat amortyzacyjnych od długów państwowych i zobowiązań przez państwo zagwarantowanych.

Wierzytelności z tytułu kontraktów ubezpieczenia.

§ 3.

(1) Od ustawowego odroczenia zapłaty są nadto wyłączone roszczenia:

a) z tytułu kontraktów ubezpieczeń życiowych o odkupno lub udzielenie pożyczek do wysokości 200 K i o zapłatę sumy ubezpieczenia do wysokości 500 K,

b) z tytułu kontraktów ubezpieczenia, zawartych właśnie na wypadek śmierci na wojnie do wysokości pełnej sumy ubezpieczenia,

c) w wszystkich innych działach ubezpieczenia z tytułu odszkodowania do wysokości 400 K.

(2) Jeżeli odroczona co do zapłaty premia ubezpieczenia na życie nie zostanie zapłacona, może ubezpieczający wezwać pisemnie ubezpieczonego do dnia 31. października 1914, a jeżeli premia ma zapaść dopiero po dniu 17. października 1914, w ciągu 14 dni po dniu zapadłości, aby złożył oświadczenie najpóźniej w ciągu miesiąca po otrzymaniu wezwania, czy życzy sobie kontynuować ubezpieczenie. Jeżeli ubezpieczony w przeciągu oznaczonego czasokresu nie złoży oświadczenia, iż nie chce nadal być ubezpieczonym, w takim razie jest on obowiązany po upływie terminu odroczenia zapłaty uiścić premię roczną. W wezwaniu należy zwrócić uwagę na powyższe następstwo prawne. W czasie trwania mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia może ubezpieczający tylko w takim razie zrobić użytek z następstw prawnych, wynikających na zasadzie kontraktu z zaniedbania opłaty premii, jeżeli ubezpieczony oświadczył, iż nie chce nadal być ubezpieczonym.

(3) Jeżeli ubezpieczający zaniedbał wystosować wezwanie, oznaczone w drugim ustępie, w takim razie nie może podnosić sądownie roszczenia o zapłatę premii.

Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego, bonów kasowych i książeczek wkładkowych.

§ 4.

(1) Roszczenia z tytułu rachunku bieżącego i z tytułu wkładek na bony kasowe odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż w przeciągu jednego miesiąca kalendarzowego można żądać od banków krajowych i akcyjnych wypłaty do wysokości 3 procent roszczenia, które istniało w dniu 1. sierpnia 1914, najmniej jednakowoż w kwocie 400 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena (ustawa z dnia 1. czerwca 1889, Dz. u. p. Nr. 91) wypłaty do wysokości 2 procent takiego roszczenia, najmniej jednakże w kwocie 200 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Wypłaty wyższych od powyżej wymienionych kwot można żądać z tytułu roszczeń, pochodzących z rachunku bieżącego, tudzież z tytułu wkładek na bony kasowe:

I. Bez ograniczenia do pewnej oznaczonej kwoty, o ile zwrot

a) potrzebny jest według przedłożonego poświadczenia do wypłaty płac i zarobków w własnem przedsiębiorstwie wierzyciela lub do zaspokojenia czynszów najmu albo dzierżawy, które wierzyciel winien jest zapłacić, lub do wypłaty odsetek i rat amortyzacyjnych, które według § 2., l. 5, są wyłączone od odroczenia zapłaty;

b) potrzebny jest do zaspokojenia roszczeń państwa lub opłacenia podatków i danin publicznych, tudzież do uskutecznienia wpłat na pożyczki państwa w drodze przekazania lub przesłania do kasy, powołanej do ich przyjmowania;

c) wymagany jest przez kraje, powiaty, gminy celem wypełnienia ich zobowiązań jakoteż oprocentowania i umarzania długów krajowych i gminnych, tudzież przez banki i zakłady, które wydały listy zastawne lub inne zapisy dłużne, celem wypełnienia wynikłego stąd ich zobowiązania do oprocentowania i umarzania, wreszcie przez publiczno-prawne zakłady ubezpieczenia celem wypełnienia ich zobowiązań wobec ubezpieczonych i członków ich rodzin;

d) wymagany jest przez sądy z tytułu złożonych przez nie pieniędzy;

e) wymagany jest przez adwokatów lub notaryuszy z tytułu pieniędzy, złożonych przez nich według przedłożonego poświadczenia celem wykonania sądowych zarządzeń lub poleceń albo celem dopełnienia nieodroczonych co do zapłaty zobowiązań ich mocodawców.

II. W każdym miesiącu kalendarzowym do wysokości 5 procent istniejącej dnia 1. sierpnia 1914 wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, o ile według przedłożonego poświadczenia jej zwrot jest nieodzownie potrzebny do utrzymania przedsiębiorstwa wierzyciela.

III. W czasie od dnia 1. sierpnia do 30. listopada 1914 do wysokości 50 procent wierzytelności z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe, która istniała w dniu 1. sierpnia 1914, o ile zwrot jest dowodnie potrzebny do wypełnienia nałożonego niniejszem rozporządzeniem obowiązku na pewien zakład kredytowy do zwrotów z tytułu rachunku bieżącego lub z tytułu wkładek na bony kasowe albo na książeczkę wkładkową.

(3) Kwot, wyszczególnionych w drugim ustępie, l. I., II. i III., można żądać niezależnie od siebie. Natomiast można żądać w przeciągu tego samego miesiąca kalendarzowego niezależnie od siebie kwot, wymienionych w pierwszym i drugim ustępie, tylko do tej najwyższej sumy, do której wypłacenia zakład kredytowy jest obowiązany bądź na podstawie pierwszego bądź drugiego ustępu.

(4) Przeciwko żądaniu o przekazanie roszczeń z rachunku bieżącego na rzecz istniejącego lub nowo utworzyć się mającego konta w tym samym zakładzie kredytowym nie można podnosić zarzutu odroczenia zapłaty; wypłaty przekazanych kwot nie można jednak żądać w czasie trwania odroczenia zapłaty.

§ 5.

(1) Roszczenie z tytułu wkładek, uskutecznionych na książkę wkładkową przed dniem 1. sierpnia 1914, odracza się co do zapłaty z tem ograniczeniem, iż z tej samej wkładki można w ciągu jednego miesiąca kalendarzowego żądać wypłaty od banków krajowych i akcyjnych tudzież kas oszczędności do wysokości 200 K, od innych zakładów kredytowych z wyjątkiem kas Raiffeisena do wysokości 100 K, a od kas Raiffeisena do wysokości 50 K.

(2) Jeżeli wkładka, złożona przed dniem 1. sierpnia 1914 w jednym z banków krajowych lub banków akcyjnych albo w jednej z kas oszczędności, przewyższa jeszcze w dniu 16. września 1914 kwotę 2000 K, można nadto żądać w czasie od dnia 16. września do dnia 30. listopada 1914 zwrotu 20. procent pozostałej wkładk celem zaspokojenia roszczeń państwa lub zapłaty podatków i danin publicznych w drodze przekazania lub przesłania tej kasie, której poruczono ich ściągnięcie.

(3) Zwrotu należytości, potrzebnych do uskutecznienia wpłat na rzecz pożyczek państwa w drodze przekazania lub przesłania kasie, powołanej do ich przyjmowania, jakoteż należytości, złożonych przez sądy, można żądać bez ograniczenia.

§ 6.

Jeżeli zakład kredytowy zapłacił więcej z tytułu rachunku bieżącego, na poczet wkładki na bon kasowy lub na książkę wkładkową aniżeli można było żądać tytułem zwrotu według §§ 3. i 4. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, i według §§ 4. i 5. niniejszego rozporządzenia, w takim razie można odnośną nadwyżkę wliczyć także w późniejszym miesiącu kalendarzowym w razie podniesienia nowego roszczenia o wypłatę.

Prawo żądania zwrotu z tytułu zapłaty wierzytelności uprzywilejowanych.

§ 7.

Roszczenie o zwrot długu w podatkach lub publicznych daninach, zapłaconego za osobę trzecią, podlegają według postanowień § 1. odroczeniu zapłaty, korzystają jednakże w konkursie z prawa pierwszeństwa zaspokojonego roszczenia.

Wpływ siły wyższej na weksle i czeki.

§ 8.

(1) Jeżeli przy wekslach i czekach, bez względu na miejsce zapłaty i dzień wystawienia, ich prezentowaniu lub wniesieniu protestu stoi na zawadzie nieprzezwyciężona przeszkoda (siła wyższa), wywołana wydarzeniami wojennemi, w takim razie odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty tudzież do wniesienia protestu na tak długo, jak to jest potrzebnem, aby po ustaniu przeszkody przedsięwziąć czynność wekslowo-prawną, conajmniej jednak aż do upływu 10. dni powszednich po ustaniu przeszkody. W proteście należy stwierdzić o ile możności przeszkodę i czas jej trwania.

(2) Dla weksli i czeków, które wystawiono po dniu 31. lipca 1914 a są płatne w Galicyi lub na Bukowinie albo przy których przekazany a przy wekslach własnych, których wystawca mieszka na tym obszarze (art. 4. l. 8 i art. 97. u. w.), odracza się czas zapłaty i termin do prezentowania do przyjęcia lub zapłaty do dnia 30. listopada 1914 włącznie. Stosownie do tego odracza się także termin do podniesienia protestu.

Opłacanie odsetek.

§ 9.

Za czas, o który wskutek odroczenia (§§ 1., 3., 4., 5. i 8.) zapłata zostanie przesunięta na później, należy uiścić odsetki ustawowe lub wyższe należące się wedle umowy.

Przepisy procesowo-prawne.

§ 10.

(1) Aż do upływu terminu odroczenia zapłaty nie należy kontynuować postępowania sądowego na skargi, któremi żąda się uiszczenia wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, chyba że skarżący uczyni wniosek na podjęcie przerwanego postępowania. Jeżeli jednak już przed dniem 1. sierpnia 1914 odbyła się pierwsza audyencya po myśli § 239. p. c. lub ustna rozprawa procesowa, należy nadal prowadzić postępowanie sądowe i w wyroku termin dopełnienia świadczenia tudzież uiszczenia kosztów procesowych w ten sposób oznaczyć, aby on rozpoczynał się od ostatniego dnia ustawowego terminu odroczenia zapłaty.

(2) Nowe skargi o uiszczenie wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, należy odrzucać.

Egzekucya.

§ 11.

(1) Nie należy zezwalać podczas trwania terminu odroczenia zapłaty na czynności egzekucyjne tudzież na egzekucyę dla zabezpieczenia na rzecz odroczonych co do zapłaty wierzytelności, zaś egzekucyi, na które już zezwolono, nie należy wykonywać. Nie należy dalej prowadzić będącego w toku postępowania egzekucyjnego z wyjątkiem przymusowego zarządu i przymusowego wydzierżawienia. Doręczone już uchwały przekazujące pozostają w mocy. Kwoty, uzyskane w drodze egzekucyi, należy rozdzielić.

(2) Czynności egzekucyjne, które przedsięwzięto, zanim rozporządzenie cesarskie z dnia 13. sierpnia 1914, Dz. u. p. Nr. 216, stało się wiadome w sądzie egzekucyjnym, pozostają w mocy.

(3) Na zarządzenia tymczasowe na rzecz wierzytelności, odroczonych co do zapłaty, można zezwalać i je wykonywać.

Sędziowskie odroczenie zapłaty.

§ 12.

Osobom, wymienionym w § 1., ustęp 1., może sąd, do którego się odwołano, według następujących postanowień (§§ 13. do 15.,) udzielić odroczenia zapłaty co do zobowiązań wszelkiego rodzaju jak rownież orzec, iż niekorzyści prawne, przewidziane w umowie na wypadek niewypełnienia zobowiązania w należytym czasie, nie mają miejsca lub że je się uchyla; wyjątek stanowi obowiązek zapłaty odsetek zwłoki.

§ 13.

(1) Sąd procesowy może na wniosek pozwanego, jeżeli tegoż położenie ekonomiczne to usprawiedliwia i jeżeli wierzyciel nie dozna przez to niestosunkowej szkody, oznaczyć w wyroku w odniesieniu do roszczeń, które są wyjęte od ustawowego odroczenia zapłaty, dłuższy aniżeli ustawą przepisany termin do dopełnienia świadczenia; termin ten jednak nie może przekraczać terminu odroczenia, obowiązującego ustawowo co do odroczonych w zapłacie roszczeń z takim samym dniem zapadłości.

(2) Pozwany ma uprawdopodobnić rzeczowe twierdzenia, na których opiera swój wniosek.

(3) Sąd może oznaczenie terminu uczynić zawisłem od dania zabezpieczenia.

(4) Przeciw zezwoleniu lub odmówieniu oznaczenia terminu zapłaty, o który proszono, niema środka prawnego.

(5) Postanowienia te nie mają zastosowania do roszczeń z weksli lub czeków.

§ 14.

(1) Dłużnik może w sądzie powiatowym, w którego okręgu wierzyciel ma swoją siedzibę, uznając roszczenie wierzyciela, uczynić wniosek na wezwanie go do rozprawy w przedmiocie oznaczenia terminu zapłaty dla zobowiązania dłużnego, wyjętego od ustawowego odroczenia zapłaty.

(2) Sąd ma orzec o terminie zapłaty w wyroku, zawierającym uznanie wierzytelności, który wyda na wniosek wierzyciela, lub w odrębnej uchwale w takim razie, jeżeli strony w ugodzie sądowej, zawartej co do zobowiązania dłużnego powierzyły sądowi oznaczenie terminu płatności. Koszta rozprawy ma dłużnik zwrócić wierzycielowi.

(3) Postanowienia § 13. mają odpowiednie zastosowanie.

§ 15.

(1) Sąd egzekucyjny może na wniosek zobowiązanego pod warunkami, wymienionymi w § 13., ustęp 1., odroczyć na przeciąg najwyżej dwóch miesięcy egzekucyę na rzecz roszczenia, wyjętego od ustawowego odroczenia zapłaty, tudzież zarządzić uchylenie już dokonanych aktów egzekucyjnych nawet bez przewidzianego w § 43., ustęp 2. o. e. świadczenia zabezpieczenia. Odroczenie tego rodzaju jest niedopuszczalne, jeżeli sąd procesowy oznaczył już termin zapłaty według §§ 13. lub 14.

(2) Do zezwolenia na odroczenie mają odpowiednie zastosowanie postanowienia § 13., ustęp 2. do 4.

Postanowienia końcowe.

§ 16.

(1) Postanowienia §§ 11., 12., 13. i 20. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261, mają zastosowanie.

(2) Do przedmiotów, unormowanych niniejszem rozporządzeniem, nie mają zastosowania §§ 1. do 10. i 14. do 19. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261.

§ 17.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

280.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 13. października 1914,

którem zmienia się postanowienia w sprawie odroczenia zapłaty prawno-prywatnych wierzytelności pieniężnnych.

Na zasadzie § 1. rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. października 1914, Dz. u. p. Nr. 278., i § 21. rozporządzenia cesarskiego z dnia 27. września 1914, Dz. u. p. Nr. 261., zmienia się następujące postanowienia powołanego przy końcu rozporządzenia cesarskiego.

§ 1.

§ 1., ustęp 2., ma opiewać:

„O ile w §§ 2. do 5. inaczej nie postanowiono i nie naruszając przewidzianego w §§ 15. i 16. sędziowskiego odroczenia zapłaty, są wyłączone od odroczenia zapłaty następujące kwoty częściowe wierzytelności wraz z bieżącemi aż do dnia zapłaty odsetkami od całej wierzytelności i należytościami ubocznemi i należy je zapłacić:

a) Przy wekslach i czekach 25 procent wierzytelności, conajmniej jednak kwotę 100 K, w dniach, oznaczonych w § 8., ustęp 1.;

b) przy innych wierzytelnościach

10 procent wierzytelności dnia 14. października 1914 a dalsze 15 procent dnia 14. listopada 1914, jeżeli wierzytelność zapadła najpóźniej dnia 14. sierpnia 1914;

25 procent wierzytelności w dniu 61. po dniu zapadłości, jeżeli wierzytelność zapadła lub ma zapaść między dniem 15. sierpnia a dniem 30. września 1914, a w dniu zapadłości, jednak najwcześniej dnia 14. października 1914, jeżeli wierzytelność ma zapaść między dniem 1. października a dniem 30. listopada 1914."

§ 2.

W § 2., l. 10., należy przed słowami „sprzedaży przedmiotu zastawionego" wstawić: „w wykonywaniu przemysłu zastawniczego".

§ 3.

W § 15., ustęp 1., ma ostatnie zdanie opiewać: „termin ten jednak nie może przekraczać terminu odroczenia, obowiązującego ustawowo co do reszty roszczenia".

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.

281.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem handlu z dnia 13. października 1914,

dotyczące czasowego przedłużenia godzin dla wnoszenia protestów wekslowych w c. k. stołecznem i rezydencyjnem mieście Wiedniu.

Na zasadzie artykułu I., ustawy z dnia 9. marca 1903, Dz. u. p. Nr. 60, dotyczącej ustalenia

godzin do wnoszenia protestów wekslowych, zarządza się w porozumieniu z Ministrem handlu, że w dzielnicach I. do IX. stołecznego i rezydencyjnego miasta Wiednia wolno wnosić protesty wekslowe, które podnieść należy w czasie od dnia 14. października do dnia 31. grudnia 1914 włącznie, w dniu płatności w czasie od 2. do 7. godziny wieczorem, a w pozostałych dniach powszednich w czasie od 9. godziny przed południem do godziny 7. wieczorem.

Poza tym czasem wolno wnosić protesty wekslowe tylko za zgodą zobowiązanego z weksla; zgodę jego należy uwidocznić w proteście.

Hochenburger włr.